

ความเห็นในการวินิจฉัยคดีส่วนตัว
ของ นายวสันต์ ตรี้อยพิสุทธิ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๖ - ๗/๒๕๕๒

เรื่องพิจารณาที่ ๓๗/๒๕๔๘

เรื่องพิจารณาที่ ๓๘/๒๕๔๘

วันที่ ๒๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒

เนื่องจากการยกเลิกรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ไปก่อนที่ ศาลรัฐธรรมนูญจะมีคำวินิจฉัยและมีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ แล้ว โดยบทบัญญัติมาตรา ๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ ที่มีข้อโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายไปขัดหรือแย้งนั้น มีหลักการเช่นเดียวกับบทบัญญัติมาตรา ๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๔๑ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงรับวินิจฉัยให้ตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้

ประเด็นวินิจฉัยมีว่า พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๖๑ (๑) มาตรา ๖๕ และ มาตรา ๘๖ (๒) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๔๑ หรือไม่

สำหรับกรณีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญเคยวินิจฉัยไว้ในคำวินิจฉัยที่ ๕๒ - ๕๓/๒๕๔๗ และที่ ๖๕ - ๘๒/๒๕๔๗แล้วว่า บทบัญญัติแห่งมาตรา ๔ เป็นบทบัญญัติที่รับรองสิทธิและเสรีภาพ มิได้ให้สิทธิแก่บุคคลในอันที่จะโต้แย้งว่ามีบทบัญญัติแห่งกฎหมายใด ขัดหรือแย้งได้ จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยซ้ำอีก ส่วนกรณีตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๗ ศาลรัฐธรรมนูญเคยวินิจฉัยไว้ในคำวินิจฉัยที่ ๒๑ - ๒๓/๒๕๕๑แล้วว่า บทบัญญัติแห่งมาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้สิทธิและเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ หรือโดยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญย่อมได้รับความคุ้มครองและผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐโดยตรงในการตรากฎหมาย จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยซ้ำอีกเช่นเดียวกัน

ส่วนข้อโต้แย้งที่ว่า พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๖๑ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๖ ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ ไม่ระบุนบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจตรากฎหมายขึ้นจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง ทำให้การแต่งตั้งคณะกรรมการเครื่องหมายการค้าให้พิจารณาคำร้องขอเพิกถอนการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าอันเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลขัดต่อรัฐธรรมนูญนั้น เห็นว่า ข้อโต้แย้งดังกล่าวเป็นการโต้แย้งว่ากระบวนการตรากฎหมายไม่ถูกต้อง ซึ่งทั้งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มิได้ให้สิทธิแก่ศาลหรือคู่ความที่จะกล่าวอ้างเป็นประเด็นให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยได้ จึงเห็นควรไม่รับวินิจฉัย สำหรับประเด็นในส่วนที่เหลือเห็นว่า พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ฯ เป็นกฎหมายที่ควบคุมการได้สิทธิ การใช้สิทธิ และการเสียสิทธิในเครื่องหมายการค้าของบุคคล เป็นการรักษาสหสิทธิประโยชน์ของบุคคลโดยทั่วไป เพื่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน แม้จะมีการตรวจสอบโดยเจ้าหน้าที่ผู้รับจดทะเบียนแล้วก็ยังมีข้อผิดพลาดไปจากหลักเกณฑ์ที่กำหนด โดยกฎหมายและกฎระเบียบต่าง ๆ ได้ พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ฯ จึงกำหนดให้มีคณะกรรมการขึ้นทำหน้าที่ตรวจสอบทบทวนอีกชั้นหนึ่งโดยให้มีอำนาจเพิกถอนการจดทะเบียนได้และคณะกรรมการเครื่องหมายการค้านี้ก็มีวิธีพิจารณาของตนเองโดยให้ออกสภาญ่กรณีในอันที่จะได้ชี้แจงถึงข้อเท็จจริงและความเห็น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากคู่กรณีไม่พอใจคำวินิจฉัยของคณะกรรมการก็ยังสามารถนำคดีขึ้นสู่ศาลซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจตุลาการอีกชั้นหนึ่งได้ด้วย นับเป็นการให้ความคุ้มครองแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างเป็นทางการและเป็นกลาง พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ฯ ในบทมาตราที่กล่าวอ้าง แม้จะมีข้อจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคล แต่ก็เป็นการจำกัดเท่าที่จำเป็น เพื่อความสงบเรียบร้อยของบุคคลในการได้สิทธิ ใช้สิทธิและเสียสิทธิในเครื่องหมายการค้าอย่างเท่าเทียมกันมิได้มุ่งใช้บังคับเฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง วิธีการก็มีความเหมาะสม มิได้กระทบกระเทือนถึงสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพแต่อย่างใด

อาศัยเหตุดังกล่าวมา จึงมีความเห็นว่าพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๖๑ (๑)

มาตรา ๖๕ และมาตรา ๘๖ (๒) ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๔ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๔๑

นายสันต์ สร้อยพิสุทธิ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ